دا زما څپل واخله او د دې باغ تر شا چې هر چا سره مخ شوې او پدې خبره یې د زړه د باور له مخې ګواهي ورکوله چې له الله پرته بل حق معبود نشته، نو په جنت زیری ورکړه

له ابو هريرة رضي الله عنه څخه روايت دی هغه ويلي: موږ د رسول الله صلى الله عليه وسلم شاوخوا ناست وو، زموږ سره ابو بکر او عمر هم وو، نو رسول الله صلى الله عليه وسلم زموږ له منځه پورته شو او ډېر ځنډ يې وکړ، موږ اندېښمن شو چې شايد راڅخه جلا شي او موږ پرېږدي، موږ ووېرېدو او پدې اړه اندېښمن شو، زه لومړی کس وم چې اندېښمن شوم، نو پورته شوم او د رسول الله صلى الله عليه وسلم پسې مې لټه پيل کړه تر څو يې پيدا کړم، تر دې چې د انصارو د بني نجار د خلکو يو باغ ته راغلم، نو چارچاپېره ترې وګرځېدم خو دروازه مې ونه موندله، تر دې چې يو لښتی مې وموند چې د باندې له يوې څا څخه د دېوال له لاري دننه تللی و، نو زه ترې داخل ته ننوتم او رسول الله صلى الله عليه وسلم ته ورغلم، هغه پوښتنه وکړه: "ابو هريره څه خبره ده؟" ما وويل: "اې د الله رسوله! تاسو زموږ په منځ کې وئ، بيا پاڅېدئ او ځنډ مو وکړ، موږ ووېرېدو چې هسې نه راڅخه جلا شې، نو اندېښنه راسره پيدا شوه، او زه لومړی کس وم چې اندېښمن شوم تر دې چې دې چاربېدوال ته راغلم نو لکه د ګېدړ په څېر په کښېدو راننوتم، او نور خلک مې تر شا دي، هغه وويل: " اې ابو هريره!" او خپلې څپل يې راکړې او ويې ويل:" دا زما څپل واخله او د دې باغ تر شا چې هر چا سره مخ شوې او پدې خبره يې د زړه د باور له مخې ګواهي ورکوله چې له الله پرته بل حق معبود نشته، نو په جنت زيری ورکړه»، د دې سره عمر د دواړو سينو په منځ کې ووهلم، تر دې چې مخ په شا ولوېدم او ويې ويل: وګرځه اې ابو هريره، نو بېرته رسول الله صلى الله عليه وسلم ته ورووګرځېدم، او په ژړا شوم، عمر راپسې شو، نو رسول الله صلى الله عليه وسلم وويل: څه خبره ده اې ابوهريره؟» ما وويل: د عمر سره مخ شوم، نو په هغه څه مې خبر کړ چې تا يې له امله لېږلی وم، هغه د سينې په منځ کې داسې ووهلم چې شاته ولوېدم، ويې ويل: وګرځه نو رسول الله صلى الله عليه وسلم وفرمايل: "اې عمره! څه شي اړباسلې چې داسې دې وکړل؟" عمر ځواب ورکړ: "اې د الله رسوله! زما مور او پلار دې تر تا قربان شي، آيا تاسو ابو هريره لدې څپليو سره رالېږلی و، ترڅو هر هغه چاته په جنت زيری ورکړي چې پدې خبره ګواهي ورکوي چې له الله پرته بل حق معبود نشته، او پدې خبره يې د زړه له تله باور وي؟" رسول الله صلى الله عليه وسلم وويل: "هو"، بيا عمر وويل: "نو داسې مه کوه، ځکه زه وېره لرم چې خلک به په دې تکيه وکړي، پرېږده چې خلک عمل وکړي، «رسول الله صلى الله عليه وسلم وفرمايل: "نو پرې يې ږده.

[صحيح دی] [مسلم روايت کړی دی]

رسول الله صلى الله عليه وسلم د خپلو صحابه کرامو په يوه ډله کې ناست و، چې په هغوی کې ابوبکر او عمر هم وو، نو رسول الله صلى الله عليه وسلم پاڅېده، بيا يې ځنډ وکړ، هغوی وېرېدل چې د دښمن لخوا له کومې بدې پېښې سره مخ نه شي؛ چې يا يې اسير کړي او يا بل څه. نو صحابه کرام په اندېښنه کې پاڅېدل، لومړی کس چې اندېښمن شو هغه ابوهريره رضي الله عنه و، تر دې چې د بني نجار يو باغ ته ورغی او ګرد چاپيره ترې تاو شو چې کېدی شي کومه خلاصه دروازه پيدا کړي چې پېدا يې نه کړه، خو په ديوال کې يې يوه وړه لار وموندله چې اوبه ترې دننه کېدې، نو ځان يې راغونډ کړ تر دې چې ننوت او رسول الله صلى الله عليه وسلم يې وموند، نو ورته يې وفرمايل: ته يې ابوهريره؟ هغه وويل: هو. ويې فرمايل: څه خبره ده؟ ابوهريره وويل: ته زمونږ په منځ کې وې، پاڅېدې او ځنډ دې وکړ، نو موږ ووېرېدو چې راڅخه جلا نه شې، نو زه لومړی کس وم چې اندېښمن شوم، تر دې چې دې کنډر ته راغلم، نو لکه د ګيدړ په څېر په کښېدو راننوتم، او خلک مې تر شا وو. نو رسول الله صلى الله عليه

وسلم خپلې ځپلۍ ورکړې تر څو پرې خلک باور وکړي چې ريښتينى دى او ورته يې وفرمايل: زما دا ځپلۍ واخله او د دې ديوال تر شا چې له هر چا سره مخ شوې او هغه پدې خبره د زړه له تله ګواهي ورکوله چې له الله پرته بل حق معبود نشته؛ نو په ټا کې چې دا صفت و هغه له جنتيانو څخه دى. نو لومړى کس عمر و چې ورسره مخ شوم، هغه وويل: اې ابو هريره دا ځپلۍ څه دي؟ هغه وويل: دا د رسول الله صلى الله عليه وسلم ځپلۍ دي، زه يې له دې ځپليو سره د دې لپاره رالېږلى يم چې له هر چا سره مخ شوم چې د زړه د باور له مخې يې ګواهۍ ورکوله چې له الله پرته بل حق معبود نشته چې په جنت زيرى ورکړم. نو عمر په سوک سره ابو هريره په سينه کې وواهه تر دې چې مخ په شا ولوېد، ويې ويل: ابو هريره وګرځه، نو رسول الله صلى الله عليه وسلم ته وروګرځېدم، په داسې حال کې چې وېرېدلى وم، رنګ مې الوتى و او ژړغونى وم، عمر راپسې تر شا راروان شو. نو رسول الله صلى الله عليه وسلم وفرمايل: څه درپېښ شوي اې ابوهريره؟ ما وويل: د عمر سره مخ شوم، او په هغه څه مې خبر کړ چې تا لېږلى وم، نو داسې يو ګذار يې راکړ چې مخ په شا ولوېدم او ويې ويل: وګرځه. رسول الله صلى الله عليه وسلم وفرمايل: اې عمره! دې کار ته څه شي اړباسلې؟ عمر وويل: اې د الله رسوله! زما مور او پلار دې له تا قربان شي، آيا تا ابوهريره له خپلو ځپليو سره رالېږلى و، تر څو هغه چاته د جنت زيرى ورکړي چې د زړه له تله پدې خبره ګواهي ورکوي چې له الله پرته بل حق معبود نشته؟ ويې وفرمايل: هو. هغه وويل: نو داسې مه کوه، يقينا زه وېره لرم چې خلک به د (کلمې) په ويلو له عمل پرته تکيه وکړي، نو پرې يې ږده چې عمل وکړي. نو رسول الله صلى الله عليه وسلم وفرمايل: نو پرې يې ږده.

https://www.sunnah.global/hadeeth/ps/show/10094